

на особеността на неговия характеръ. За стойността на неговите опери имаме малка представа — само отъ два концерта съ фрагменти отъ тѣхъ, дадени 1920 и 1921 год. въ София. Между тѣхъ бѣ и увертюрата къмъ „Милкана“ — една творба съ безспорни художествени достоинства. Партитуритѣ и клавираускузитѣ на оперитѣ му се намиратъ у неговата съпруга въ Виена. Друга една композиция, която се изпълни въ София, и въ която се изявява безспоренъ композиционенъ даръ, е — неговия „Химнъ на слънцето“ — за хоръ и голѣмъ оркестъръ (12 хорни, 8 тромпети, 4 арфи, и др., който изисква единъ огроменъ струненъ и дървенъ съставъ). Изпълнението на тази творба, съ увеличениитѣ хоръ и оркестъръ на Народната опера, направи неотразимо впечатление. К. се изявяваше и като даровитъ писателъ: отъ трилогията му „Златоструй“ е излѣзла на нѣмски само първата часть „Die Heilige“ („Светицата“), а останалитѣ две — въ ръкописъ, се намиратъ сѣщо въ притежание на неговата съпруга — когато отдавна, както тѣ, така и партитуритѣ на оперитѣ му, трѣбваше да бѣдагъ собственостъ на народната библиотека или Народната опера. Трѣбва съ най-голѣмо съжаление и укоръ къмъ съветниотъ мѣсто да се отбележи, че нито една отъ оперитѣ на К. не е играна и до сега, (следъ осемъ години отъ неговата смъртъ) на сцената на нашата Народна опера.

Карастояновъ, Асень — диригентъ и компонистъ, род. 21 юни 1895 въ Самоковъ, започналъ да учи флейта като гимназистъ, училъ въ Музикалната академия въ София (флейта при Н. Стефановъ), следъ свършването на която учи (1920—21) въ Висшата музикална школа въ Берлинъ — флейта при Емил Прилъ и теория при Паулъ Йонъ. Съ завръщането си въ България постъпва флейтистъ въ оркестра на Народната опера въ София (1 година); 1924—27 е капелмайсторъ на оркестра на кооперация „Асенова крепостъ“, 1927—30 — такъвъ на оркестра на мина Перникъ, като издига и двата на една прилична художествена висота, уреждайки съ тѣхъ симфонически концерти. 1930 отива въ Парижъ на специализация — въ

композиционнитѣ класове на Ecole normale de musique — при Полъ Дюка, а на следната година за малко посещава курса на Полъ Льофленъ по контрапунктъ — въ „Скола-канторумъ“. Пролѣтъта 1931 отива въ Лайпцигъ и учи специално теория въ тамошната консерватория при Гюнтеръ Рафаелъ до юли 1932. Композиции: „Източна танцова поема“, „Кавказска танцова поема“, „Балканска сюита“, „Споменъ отъ Битоля“ — за оркестъръ (печатани — издание Chudens — Парижъ), „Контрапунктична фантазия“ — за оркестъръ, детски оперети: „Самодиви“ (1926), „Росица“ (1926) и „Пепеляшка“ (1929) — непечатани. Септемврий 1932 открива въ София „Музикална студия“ — пълненъ курсъ по музикална теория, а сѣщо и формознание, инструментация, звукосъзнание и музикална естетика.

Каратигинъ, Вячеславъ Гавриловичъ — музикаленъ писателъ, род. 17 септ. 1875 въ Парловскъ, умр. 23 дек. 1925 въ Ленинградъ, като професоръ въ консерваторията, писалъ биографии на: Мусоргски, Скрябинъ и Шалапинъ. Като критикъ на „Речь“ е билъ голѣмъ защитникъ на новата музика.

Зигфридъ Каргъ-Елертъ